

מערכה ומערכה, וכלן נוסעות
באותיות רשומות. ואלו עליונות
מאלו, ועומדות אלו על אלו.

(ומתחברות כלן ואומרות שירה).

וכשפורחות אותן האותיות לתוף
אור הרוח, אותו הממנה על
הכל, אז כלן נוסעות, (השירה
מתבסמת) והרי פרשונה. ואות אחת
מפה מלמטה, ואותה האות עולה
ויורדת, ושתי אותיות פורחות
עליהן. והאות הזו מלמטה, עולה
מלמטה למעלה ומתחברת בהן,
ונעשות שלש אותיות, כלן לפי
אותיות יה"ו, שהן שלש תוף
אספקלריה המאירה. מאלה
נפרדו שלש מערכות. והן שתי
אותיות, ואותה האות שעולה
מתחברת עמהן, והן שלש.

בא וראה, אותן שתי אותיות
עליונות שעולות באור, הן
כלולות זו בזו, רחמים ודין,
ומשום כך הן שתיים, והן מהעולם
שלמעלה בסוד הזכר. וזו שעולה
ומתחברת עמהן היא נקבה,
ונכללת בשתייהן.

כמו שנקבה נכללת בשני צדדים,
בימין ושמאל, ומתחברת בהן -
כך גם האות הזו נקבה, ומתחברת
בשתי אותיות אחרות, והן בשני
צדדים. אלו עליונים ואלו
תחתונים. והכל הוא אחד, זכר
ונקבה.

שבשנברא העולם, אותן
האותיות הן מהעולם העליון,
שהן הולידו כל המעשים
שלמטה כמו שהן ממש. משום
כך, מי שיודע אותן ונזקק בהן,
הוא אהוב למעלה ואהוב למטה.
רבי שמעון אמר, האותיות הללו
כלן זכר ונקבה, להתכלל באחד,
בסוד מים עליונים ומים
תחתונים, והכל אחד, וזהו יחוד
שלם. ועל זה, מי שיודע אותן
ונזקק בהן, אשריו בעולם הזה

רשימן. ואלין עלאי מאלין, וקיימן אלין על
אלין. (נ"א ומתחברן בולהו ואמרי שירתא).

זכר אינון אתוון פרחין, גו אוירא דרוחא,
ההוא דממנא על כלא, כדין כלהו נטלי,
(נ"א ושירתא אתבסם) והא אוקמוה. וחד את בטש
מתתא, וההוא את סלקא ונתתא, ותרין אתוון
פרחי עליהו. והאי את מתתא, סלקא מתתא
לעילא, ואתחבר בהו, ואתעבידו תלת אתוון,
כלהו לפום אתוון יה"ו, דאינון תלת גו
אספקלריא דנהרא. מאלין אתפרשו תלת
סדרין. ואינון אתוון תרין, וההוא את דסלקא
מתחברא עמהון, ואינון תלת.

הא חזי, אינון תרין אתוון עלאין דסלקין
באוירא, אינון כלין דא בדא, רחמי
ודינא, ובגין כך אינון תרין, ואינון מעלמא
דלעילא. ברזא דדכורא. והאי דסלקא
ומתחברא עמהון, איהי נוקבא, ואתכלילת
בתרווייהו.

בגוונא דנוקבא אתכלילת בתרין סטרין,
בימינא ושמאלא, ואתחברת בהו.
הכי נמי, האי את נוקבא, ואתחברת בתרין
אתוון אחרנין, ואינון בתרין סטרין, אלין
עלאין, ואלין תתאין, וכלא איהו חד, דכר
ונוקבא.

דכר אתברי עלמא, אינון אתוון מעלמא
עלאה גינהו, דאינון אולידו כל עובדין
לתתא, כגוונא דלהון ממש. בגין כך, מאן
דידע לון, ואזדהיר בהו, רחים לעילא רחים
לתתא.

רבי שמעון אמר, אלין אתוון כלהו דכר
ונוקבא, לאתכללא כחדא, ברזא דמיין
עלאין ומיין תתאין, וכלא חד, ודא הוא
יחודא שלים. ועל דא, מאן דיידע לון, ואזדהר